

[Pia Kjærsgaard]

offentlige udgifter er en af årsagerne, der bekræfter dette.

Når oppositionen gennemfører sin politik på væsentlige områder, som vi gang på gang har set det ske, undskylder regeringen sig med sin mindretalsstatus. Når regeringen så gennemfører ting, der skal være regeringens mål, sker det ved hjælp af typisk socialdemokratiske løsninger, nemlig skatteforhøjelse, afgiftsforhøjelse og mere offentlig styring. Netop derfor er de fire regeringspartiers politik ikke en alternativ politik, eftersom man spiller ud med modpartens egen politik. Det er jo bl.a. ikke så svært at få balance på statsbudgettet, når det sker ved at øge skatterne. Finansministerens begejstring over statsbudgettet er derfor ikke noget at skrive hjem om.

Der er selvfølgelig resultater, der kan glæde, og her tænker jeg på de 120.000–140.000, der er kommet i arbejde. Ganske vist viser arbejdsløshedsstatistikken stadig, at der er ca. ¼ million danskere, der ikke har arbejde, men nogle må dog være kommet i arbejde. Det har altså langtfra været nok, og de indgreb, der har gjort det muligt, er fremskridtspartiet stort set uenigt med det borgerlige firtal om.

For hvad har vi oplevet ske ude omkring, for at regeringen kan bryste sig af disse tal, der dog er så små? Ja, af en eller anden grund tror partier, der kalder sig borgerlige, at dette mål løses ved at forhøje skatter og afgifter. Hvis nogen ikke kan se alternativet til en socialistisk regering, så er vi helt enige. Julepakker, påskepakker, tvangssparing, afgifter og afgifter og afgifter er de midler, vi møder, mens udgifterne til offentlig papiradministration vokser og vokser og opsuger alle de pakker og afgifter, de borgerlige partier pålægger os.

Med stor overbevisning udtalte statsministeren for nylig, at nu kunne det være nok. Ordene faldt, efter at han med sit yndlingsparti var blevet enig om at udsætte pinsepakken til efteråret. Vi havde ellers hørt, at påskepakkens 10 mia kr. ikke var borgerlig politik; det mener justitsministeren i hvert fald ikke. Ikke desto mindre fik vi påskepakken »forærende« af regeringen. Det er da ejendommeligt, at denne selvransagelse ikke finder sted, for skaden er sket ikke for første, men for anden gang.

Vi kunne måske få at vide, om justitsministeren mener, at julepakken er borgerlig politik, om realrenteafgiften er det, om den tvungne opsparing er det. Vi vil også gerne høre om de andre ting, regeringen har gennemført, og som ikke er borgerlig politik, og jeg skal i den forbindelse klage over – og jeg er ked af – at hverken justitsministeren, statsministeren eller finansministeren er her i øjeblikket.

Jeg vil derfor opfordre justitsministeren til i hvert fald senere på dagen at tage ordet om dette vigtige spørgsmål, der må formodes at interessere de vælgere, der ventede, at de fire partier ville føre borgerlig politik, hvilket justitsministeren imidlertid selv har afkræftet at man gør.

Den socialdemokratiske skattedeform vil betyde yderligere offentligt ansatte personer og dermed færre penge i de skattetryksplagede borgeres lommer. De offentlige udgifter er samtidig vokset med tocifrede milliardbeløb, og regeringens oprindelige mål om at reducere de samlede offentlige bruttoudgifter med 3 pct. fra 1983–84 og derefter fastholde udgifterne uændrede på det nye niveau er lige så stille opgivet.

I stedet for forsøger regeringen at holde de offentlige nettoudgifter fast på det nuværende, høje niveau. Regeringen har altså også i dette spørgsmål skiftet standpunkt og accepterer en højere vækst i bruttoudgifterne, blot der bliver dækning ved hjælp af højere gebyrer, takster og brugerbetaling.

Påstande om nedskæringer inden for offentlig regie har ikke holdt stik. Det er pænt, at regeringen verbalt fremlægger fremskridtspolitik, men når den skal udføres i praksis, svigter modet, og man går stik modsat af det, man lover. Derfor stiger de offentlige udgifter.

De seneste år regeringen har siddet, er antallet af offentligt ansatte vokset med 15.000–16.000 personer, så en lille million mennesker er offentligt ansatte; det er i hvert fald ikke langtfra. Disse helt vanvittige forøgelser af antallet af personer, der skal udføre deres arbejde bag et blankpoleret skrivebord på bekostning af erhvervslivet, ser ikke ud til at ryste hr. Fogh Rasmussen fra venstre, der i Børsens Nyhedsmagasinet den 26. maj 1986 skriver:

»Tåperseriet over de påståede nedskæringer i den offentlige sektor savner altså